

ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΡΔΑΜΙΤΣΗΣ

τηλ.: 210 64.29.260 – e-mail: parisart@otenet.gr

ISBN 978-960-333-924-3

Copyright © 2016 για την ελληνική γλώσσα και για όλο τον κόσμο:

Βαγγέλης Φίλος, Στρατηγού Δημητρίου Ίωάννου 7, 454 45 Ίωάννινα,
τηλ. 6944549746, e-mail: vfilos@gmail.com

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΡΗΓΟΡΗ®, Ίπποκράτους 43, 106 80 Άθήνα,

τηλ. 210 36.37.016 fax: 210 36.26.646

<http://www.grigorisbooks.gr> – e-mail: info@grigorisbooks.gr

---

Άπαγορεύεται η αναδημοσίευση και γενικά η αναπαραγωγή και μετάδοση, εν όλω ή εν μέρει, έστω και μιάς σελίδας, ή και περιληπτικά, κατά παράφραση ή διασκευή, του παρόντος βιβλίου με όποιονδήποτε τρόπο (μηχανικό, ηλεκτρονικό, τηλεοπτικό, φωτοτυπικό, ήχογραφήσεως ή άλλως πως) χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη (Ν. 2121/93, άρθρο 51). Η άπαγόρευση αυτή ισχύει και για Δημόσιες Ύπηρεσίες, Βιβλιοθήκες, Πανεπιστήμια, Όργανισμούς κτλ. (άρθρο 18). Οί παραβάτες διώκονται (άρθρο 13) και επιβάλλονται κατά τον νόμο κατάσχεση, άστικές και ποινικές κυρώσεις (άρθρα 64-66).

Βαγγέλης Φίλος

Αλλιώς πώς;

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΡΗΓΟΡΗ®

ΑΘΗΝΑ 2016

Κοίταξέ με

Τα πιο όμορφα ποιήματα
κατοικούν στον βυθό
των ματιών.

Εκεί πηγαίνουν πρώτα,
αφού γεννηθούν στην ψυχή.

Ύστερα, πετάνε,
χάνονται,
γίνονται ξένα.

Αν θέλεις η πρώτη ανάγνωση
να είναι δική σου,
κοίταξέ με.

Τι ευτυχία!

Ω! τι χαρά
ν' ανοίγεις τα μάτια σου
και να σου λέει καλημέρα
το χαμόγελο
που τριγυρνούσε στον ύπνο σου
όλη νύχτα!
Και να σκεφτείς πως ξύπναγες,
κάθε φορά, στο άγγιγμά του,
μ' εκείνη την αίσθηση τη στυφή
της διάψευσης·
ήταν συνήθεια πια
να περνάνε οι επιθυμίες
σε χρόνο περασμένο,
να μην προφταίνεις,
ποτέ να μην προφταίνεις,
γιατί πάνω στην προσμονή
σ' έβρισκε ο ύπνος·
και ύστερα,
κυνηγούσες τον προορισμό σου,
σε νυκτερινές διαδρομές,
αφώτιστες.

Τι κρίμα!
Όμως,
τι τύχη τώρα
να σε ξυπνά ένα χάδι
αιφνίδιο,
πάντα η αφή ήταν η έλλειψή σου
στις πέτρες που κατοίκησαν
την ανάμνησή σου,
φως να σε λούζει,
όνειρο.
Ω! τι χαρά,
τι ευτυχία
να επιστρέφεις!

Εωθινό

Και λίγο πριν ξημερώσει,
την ώρα της μυσταγωγίας
των νυχτερινών ονείρων,
έβγαινε Αυτή στον κήπο.
Εκεί, στη ρίζα,
άφηγε το ποίημα,
χαμογελούσε
στο πρωινό αστέρι
και επέστρεφε.
Έτσι, λέξη τη λέξη,
ανάσα την ανάσα,
άνθιζε η τριανταφυλλιά
το εκατόφυλλο σκίρτημα.

Άκου

Ήρθα να τραγουδήσω.
Είμαι πουλί,
δεν είμαι ποίημα.

Ανοίγω τα φτερά μου,
χάνομαι,
ξυπνώ τον ήλιο
στο γαλάζιο·
έξω απ' τη μνήμη σου
υπάρχω.

Το πέταγμα μου έρωτας,
ήχος και χρώμα,
φως.
Στο χώμα ακροπατώ,
ψηλά ψηλά πετώ
και ζω
πέρα απ' το μέλλον σου.

Εγώ
ήρθα να κελαηδήσω.

Απεικόνιση

Προϊόντος του φθινοπώρου,
η πλαγιά έγινε βαθυκόκκινη
από λανθάνουσες παρουσίες·
εγώ τις λέω θλίψεις,
φύλλα παλιών χειραφιών
σ' ανεμοδρόχι.
Όχι, δεν είμαι η ανάμνηση,
είμαι το υποκίτρινο που επιμένει.
Αν είναι να φυσήξει,
είναι η ώρα,
τώρα που έχει ο μίσχος
την ψευδαίσθηση της αντίστασης
και τα συντελεσμένα
ενδύθηκαν τη μεγαλοπρέπεια
του ενδόξου,
αυτά που μου 'λαχαν.
Πριν επιλέξουμε σέπια
και εκείθεν το χρώμα,
ας θυθιστούμε στην ωραιότητα
των διασκορπισμένων αισθήσεων.

Μέθεξιη

Θ' αφήσω το ωραίο ψέμα
να πλανηθεί,
τάχα πως δε με ξέχασες!

Κι αδειάζοντας τον πόνο,
θάλασσα,
με το χρυσό το τάσι
που μου χάρισες
να πίνω
σταλιά σταλιά,
να σε υμνώ
και να μεθώ,
θα ελπίσω!

Θ' αφήσω τον ωραίο μύθο
να υψωθεί,
τάχα πως μου γελούσες,
πως γύρισες,
πως μ' αγαπούσες!

Αυγουστιάτικο

Όσο πλησίαζε
η δεκάτη τετάρτη
του φεγγαριού,
εσύ σίμωνες·
ώσπου λύθηκε
η ψυχή
και γείραμε
στην ανάμνηση
ν' αγκαλιαστούμε.

Αλλιώς πώς;

Με χτυποκάρδι,

αλλιώς

πώς;

Με χάρδι,

αλλιώς

τι;

Με έρωτα,

αλλιώς

γιατί;

Έλα

να

αγαπηθούμε.

Μενεξεδί

Είπε το ποίημα:

Άλλαξέ με!
Δε θέλω πια
να 'μαι κραυγή,
θρήνος, λυγμός
και σπαραγμός.
Κάνε με γέλιο και χαρά,
γεύση καλοκαιριού,
αγάπη.

Πλύνε με, χτένισέ με!
Κάνε με πόθο και φιλί,
βλέμμα που λάμπει.
Κάνε με κύμα, μουσική,
ήχο και φως,
σταλιά νερού.

Κι αν δεν μπορείς,
στη σιωπή σου δύθισέ με,
σθήσε με, λύτρωσέ με!

Αυτοφυής

Εκεί,
που έσπερνα χαρά
και φύτρωναν ήλιοι
κι αστέρια,
τώρα,
μια αγριάδα
επίμονη
πλέκει τις ρίζες της.
Κρυφογελάει
στην παραίτησή μου,
κραυγάζει
ορμές Ανοίξεων.
Κι εγώ δεν έχω πόνο,
μόνο μια προσμονή,
λαχτάρα:
Ν' αντέξει η παπαρούνα μου
σε τούτον τον πνιγμό,
ν' αντέξει.

Συνάντηση

Σε είδα ωραία
στις συλλαβές σου,
ηλιόμορφη.
Σε ήθελα.
Εσύ έφευγες κι ερχόσουν
και ταξίδευες·
και σου κρατούσα
εγώ το χέρι,
εγώ που πάντα έλειπα.

Σε είδα γυμνή
και δε σ' ένοιαζε.
Όλα τα ψέματα
μία αλήθεια μόνο,
μια ομοιοκαταληξία,
έναν ρυθμό ερυθρό,
μοι ο ρυθμός στο γαλάζιο,
έναν ο στίχος.
Γύρευες τη λέξη τη μαγική,
την τελευταία·
κι ερχόταν

ένας γαλήνιος στεναγμός,
σπασμός στο όνειρο.
«Αχ!», το ποίημα.

Πώς να ορίσεις της μοίρας
τη διαδρομή
που αλλού σε στέλνει,
όμως πάλι εδώ,
στα ίδια που ποθούσες,
σε γυρίζει;

Μέταλλο

Έλα,
πλύνε τις λέξεις!
Να φτάσεις στον καθαρό ήχο
των συλλαβών,
δίχως παραβολές
και συνειρμούς,
χωρίς εκπνοές διοξειδίων.
Να γράφεις φθινόπωρο
και να μη σε πλακώνει η θλίψη,
να λες χαρά
όπως την κελαηδάει
το πρωινό πουλί.

Άκου,
όλα τα θρήνησες,
κι αυτά που έχασες
και τ' άλλα που σου 'μειναν,
τα παρελθόντα
και τα μέλλοντα,
τα πονεμένα.

Γυρίζουν τώρα τα λόγια σου
κατ'άρα αλλού,
γυρεύοντας την αθανασία
στις οξειδώσεις·
έμαθες να πλανεύεις
στην κρύα ορφάνια.
Αυτό που δεν τραγούδησες
μ' αρέσει,
το ελαφρύ κύμα των φθόγγων,
η διέγερση
των αυθύπαρκτων αισθήσεων,
έλα.

Λούσε το ποίημα στην πηγή!
Να πάρει φως
στη διαύγεια των πρώτων νοημάτων,
πριν συσσωρεύσει η μνήμη
τα συντελεσμένα.
Αλλιώς,
άλλη η γλώσσα του.

Έλα,
ξέπλυνε την ψυχή σου!
Διώξε τη σιωπή,
όλη τη βάρβαρη κι ευλογημένη.
Γράψε!

Ε! συ

Ε! συ

που περιφέρεσαι στο τίποτα
ποιώντας μαύρο,
με βλέμμα αδειανό,
εκεί, στα έξω της ζωής σου,
κάποια σε σκέφτεται.

Ε! συ

που τεμάχισες όλο τον βίο σου
σε χιλιάδες θανάτους
και έφτασες εδώ μαχόμενος,
όρθιος ως από τύχη,
σ' αγώνα άνισο
ή επειδή σε προσπέρασε
η καταιγίδα από λάθος,
καθώς φύλλο ήσουν
και σκόρπισες μ' όλα τα κίτρινα,
ε! συ,
κάποια σε συλλογιέται,
αφουγκράζεται τον ήχο
των πλήκτρων

και θρίσκοντας δίοδο,
τρυπώνει στην απόγνωσή σου
να κοινωνήσει αυτό που έφερες
κι ακόμα σε κρατά
σ' αυτήν την ωραία μοναξιά σου.

Ε! συ
που χάνεσαι γυρεύοντας
ν' αναστηθείς στο μέλλον
και είναι το μέλλον όνειρο,
ε! συ,
εδώ στ' ανήλιαγα,
κάποια σε θέλει
και λαχταρά της λύρας σου
το δάκρυ, και το κρυφό.

Ε! συ,
πού φεύγεις πάλι;

Αντί εαυτού

Άσε τη λύρα,
αυτό το ποίημα θα γραφτεί
χωρίς τη νοσταλγία·
αυτοί που νοσταλγούν
έχουν μια προσμονή.
Εσύ γνωρίζεις: τα δάκρυα είναι
η βροχή που ξεπλένει τα χρώματα.
Μοίρα σου κέντησε στο φυλακτό
μια λύπη,
άσε τις λέξεις.

Αυτό το ποίημα θα γραφτεί
χωρίς χρησμούς κι αινίγματα,
χωρίς πλημμύρες, φουσκοθαλασσιές,
λευκά πανιά και όνειρα γαλάζια.
Θα 'ναι η θολωμένη σου ανάσα,
η γαλήνια κίνηση του χεριού σου,
οι γραμμές οι παράλληλες
των οριζόντων σου,
η σιωπή που ηχεί τη μουσική σου,
η θλίψη που υπέταξε τον πόνο,
το πορτοκαλί πουλί που υπογράφει.

Το σκοτεινό πέπλο

Είναι στιγμές που νιώθω
πως θα φανερωθείς, μέσα απ' το μαύρο,
κρατώντας ένα πανέρι λέξεις αχνιστές,
μόλις που θγήκανε απ' την πυρά σου,
κι αφήνοντας το πέπλο σου,
θα με κοιτάξεις
σαν έτοιμη από καιρό να δώσεις,
να δοθείς και να μ' αρπάξεις.

Είναι στιγμές -φοβάμαι-
πως θα βρεις τη μυστική μου δίοδο,
ακολουθώντας αντίστροφα
το μήνυμά μου,
και θα προβάλεις υπαρκτή,
μ' ένα φιλί ανταμοιβή
για όσα δεν αξίζω
-αυτά που χάρισα τα βρήκα αντίγραφα
στα όνειρά μου.
Κι όταν το χέρι θα μου δώσεις,
τι να πω;
με χείλη άνυδρα πώς να τ' αγγίξω;

Είναι φορές που βλέπω στον καθρέφτη
εξόριστες επιθυμίες να συνωστίζονται
γυρεύοντας διαφυγή·
και τότε, λέω να κρυφτώ ξανά
μες στη φωτογραφία,
για να ηχήσει σίγουρη η απουσία μου,
μην τύχει και προδώσω τον παράλληλο
που ταξιδεύω χρόνο·
τι ήρθα λαθραίος σε τούτη την τροχιά
εκλιπαρώντας ένα χάδι,
μερίδιο από αυτό που δίνει η νύχτα
σ' όλους που σπάρραξε,
παρηγοριά.

Θα πουν
πως μου έτυχε μεγάλη αναποδιά
και έφυγα σε μακρινό ταξίδι.

Είναι στιγμές που ξέρω
πως συγκαλύπτω τα όλα μου
σ' αυτήν την ειλικρίνεια την ανελήγητη
που τη θαυμάζουν οι πολλοί
και ξεγελιούνται·
ξένοι με ταξιδεύουν σε ερείπια ξένα,
αυτός που ποίησε δεν είμαι εγώ,
είναι ο άλλος,

πάντα ο άλλος με κατοικούσε
στον πανικό μου
κι ο άλλος του άλλου μ' έκρυβε,
όταν στάλαζαν ήχο και φως οι λέξεις μου.

Γι' αυτό σου λέω, φοβάμαι
μη θγεις μέσα απ' το μαύρο,
κρατώντας αστέρια και άνθη
και την υπόσχεσή μου κρεμασμένη στον λαιμό,
φοβάμαι μην και ριχτείς σ' άδεια αγκαλιά,
καθώς εγώ θα δραπετεύω.

Μη

Κι εκεί
που με σεργιάνιζε
ανέμελη η μνήμη,
πέρα απ' τα πέρα
πέρατα,
τα περασμένα, σ' είδα.
Νύφη του μέλλοντος,
Θεά!

Μου 'γνεψες,
άπλωσα χέρι.
Μη!
Δεν είμαι ξένος.
Λούστηκες το φως.
Μη μου χαθείς,
εσπάραξα.
Άσε με να σ' αγγίζω.
Όνειρο είμαι,
φώναξες.

Το όνειρο γυρεύω.

Δεν

Ω! συ μούσα
του θρήνου,
απόκαμα,
κανείς δε σε γνωρίζει.

Δεν είσαι πια.

Μπορεί ποτέ
και να μην ήσουν
και να γυρεύω εγώ
ξανά την απουσία
οπού ο έρωτας.

Ω! συ κυρά
του σπαραγμού,
δε σε θυμάμαι.
Είναι που έρχεσαι,
κάθε που φεύγω.

Κανείς
δε με γνωρίζει.
Δεν είμαι πια,
μπορεί ποτέ
και να μην ήμουν.

Εικονική

Και τι θα πει σ' αγαπώ;
τη ρώτησε
και χάιδεψε αυτή τα πλήκτρα.

Κανείς δε με βλέπει,
ψιθύρισε
κι άφησε τη βροχή της
να τρέξει.

Κι όσο το σύννεφο άδειαζε
το μαύρο φορτίο,
εν μέσω ρυθμικών λυγμών,
έστελνε εκείνη χαμόγελα
που είχανε παύλες
στη γλώσσα τους,
τελείες στα μάτια τους
κι όλο το ψεύδος στη μορφή τους.

Κανείς δε με ακούει,
συλλάβισε,
νιώθοντας παντού το ρίγος της,
τον στεναγμό

να σκοτεινιάζει την οθόνη.
Είναι τα σταγονίδια
απ' το παλιό δηλητήριο
που εκτοξεύτηκαν με ορμή,
σκέφτηκε.

Και τι θα πει σ' αγαπώ;
Ήχησαν τώρα
οι γραμμένες λέξεις,
μ' εκείνον τον ήχο
που ξέρεις ότι δεν είναι
τίποτ' άλλο παρά η σιωπή
που επιμένει
πίσω από το αλφάθητο.
Θα σου το γράψω σε ποίημα,
απάντησε
κι άναψαν οι κόκκινοι αριθμοί,
την ώρα που στέγνωσε
η βροχή της.

Δυαδικό

Σε νιώθω εκεί στα άβρατα,
χαϊδεύεις τα αισθήματα
που μόλις έκρυψα.
Μπορεί και να με περιγελάς - φοβάμαι.
Η μόνη γλώσσα που γνωρίζω
είναι των ματιών,
όμως, εσύ περιφέρεσαι στην άλλη σκηνή,
όπου η φαντασία,
το όνειρο και τα καλώδια.
Δυαδικοί αριθμοί,
με μόνα σύμβολα ανιχνεύσιμα
το μηδέν και το ένα,
ηλεκτρικό ρεύμα ειδικής συχνότητας.
Κι εγώ που σ' αγαπώ πώς να το πω;

Αφήνω αινίγματα κι εκλιπαρώ
τους λύτες: γόρδιος ο δεσμός
και το μαχαίρι σου στάζει
τον χθεσινό μου πόνο.
Όμως, έχω ασκηθεί
στους υπόηχους και στη λαχτάρα.

Εντοπίζω την παρουσία σου,
μπορεί και να ριγείς, δε βλέπω.
Το ένστικτο μοιράζει ελπίδες·
άλλος τις παίρνει πίσω,
αυτός που μου 'μαθε τη σιωπή
ως επιδίωξη.

Τώρα το κόκκινο σκίρτημα
ανερμήνευτο χαμόγελο στην οθόνη,
είμαι εδώ!

Δεν αγωνιούν τα πλήκτρα,
ούτε στη χαρά ούτε στη θλίψη.
Εσύ περιφέρεσαι στη σκοτεινιά
του μυαλού μου,
μοιάζει να φοράς την υπόσχεση,
μα ποιος στ' αλήθεια ξέρει;
Ένα κλικ είναι αυτό
που με χωρίζει από τη λύτρωση.
Ωστόσο, το αισθάνομαι πως θα χαθώ,
χωρίς το μύθο μου θα σβήσω.

Μπορεί και να με θέλεις,
ποτέ μου δε θα μάθω.
Εκεί, στα άρατα του νου,
χίλιες φορές κλειδώθηκες,
καρδιά μου!

Μπαλάντα

Κι εκεί που απλώνει
η αγάπη να σ' αγγίξει,
χάνεσαι πάλι
στην αρχαία σιωπή σου.

Θέλει αρετή να δεις
στον ραγισμένο σου
καθρέφτη
ό,τι ανόρθωσες.
Μπορεί ωραία ερείπια
να έστησες πάλι
εκεί που επαίρεσαι.

Τι γύρευες εσύ εδώ,
στην αγορά,
με μόνο εφόδιο τις λέξεις,
αυτές που σου 'μαθε
η μοναξιά να κελαιηδούν
πλάνες σοφίες
κι αισθήματα εξόριστα;
Πού πήγες;

Πάλι ηχούνε πένθιμα
όσα καταραμένα
δεν μπορείς ν' ακούσεις.
Κρύφτηρες;
τώρα που έμαθες να φεύγεις;
Λένε πως είναι αυτό δειλία·
εγώ που ξέρω δε σε αδικώ,
ό,τι σ' ανάστησε
μπορεί να σε τελειώσει.

Πού πήγες ποιητή,
πού πήγες;

“Αποχωρώ”

Μα τι νόμισες πως είναι το ποίημα
και πυροβόλησες μ’ αυτήν την κρύα λέξη;
Έρωτας είναι το ποίημα, όχι διάλεξη.
Πονάνε οι σύνδεσμοι,
τα σημαινόμενα και τα σημαίνοντα.
Κι εκείνες οι σιωπές που το τυλίγουν
γίνονται κόκκινες.
Κοινωνία συναισθημάτων είναι το ποίημα.
Δεν είναι εύκολο κάθε φορά
να ελέγχεις την απόχρωση,
ενίοτε γίνεται ερυθρή,
ερχόμενη από το ιώδες.
Άλλες φορές αρνούνται οι λέξεις
τη χροιά του ήχου τους,
δεν ξεχωρίζουν τις αγάπες.
Μήτε τα φιλιά τα διαχωρίζουν
σε φίλια και άλλα,
σκιρτάνε τα φωνήεντα, πάλλεται ο στίχος.
Μα τι νόμισες πως είναι το ποίημα;
Ατσάλι;
Άνθρωπος είναι το ποίημα.

Των θρήνων

Θα σου χαρίσω
λίγη απ' τη θλίψη μου,
την ώρα του πρωινού καφέ,
όταν θα σχεδιάζουμε
μιαν ακόμα ματαιότητα.
Το ξέρω,
η ομίχλη είναι συνήθεια
καθημερινή.
Αλήθεια, τι θυμάσαι
από το χθεσινό θράδυ;
Απ' τ' αυριανό;

Ας ήταν να φύγει το βουνό,
ν' αδειάσει η λίμνη,
και να 'σαι εκεί,
στον τελευταίο χορό
των κυμάτων.

Διαθλάσεις

Πώς χύνεται το παράπονο
στο δάκρυ σου;
φως, ουρανός που λάμπει!

Πώς γίνονται κατσαρές
οι όρθιες ευθείες
στο γαλάζιο που τρεμοπαίζει,
διαθλώντας την ακαμψία,
αναλύοντας την ομορφιά,
συνθέτοντας την αίσθηση,
την παραίσθηση,
την ψευδαίσθηση, τη μαγεία
των κρυφών νοημάτων;

Πώς έσθησε το ξύλινο γεφύρι,
στον ήλιο και στην ομίχλη,
και ήρθε όλη η θάλασσα
στα μέσα μου
και τα λευκά καράδια
στο δωμάτιό μου;

Πώς πέταξες μαζί με τα πουλιά
στην όμορφη απάτη των ματιών,
φωτογραφία στιγμής;
Πώς γύρισες ξανά
στο όνειρό μου;

Πώς τραγουδώ με νότες
δανεικές,
χορεύεις, φέγγεις;
Πώς σ' αγαπώ
σ' αυτήν την ωραία μου πλάνη;

Ἄστικτο

Βρέχει

Λευκά πουλιά

Ψηλά

Χιονίζει

Διάφανα αστέρια

Σ' άλλον ουρανό

Εωθινό

Γλαυκό φεγγάρι

Καθάριο

Εισπνέει τον πόνο,
φτύνει συφοριασμένες
λέξεις,
ξεπλένει την ψυχή,
αρχίζει πάλι.

Ευγένεια,
καλλίφωνα νοήματα,
χαρά.

Στρώνονται
καθαρά μαντήλια,
θ' ακουστεί
στον δείπνο.

Γράφει αυτός,
ηχούν σιωπές,
σιγούνε κραυγές,
αντάτζιο.

Η οργή

Κι αφού φλυάρησα
ως τζίτζικας ευδαίμων
σε καιρούς
χυμώδους ευεξίας
και έκρωξα ως κόραξ
σε ερημίες
ανωδύνως,
ιδού που τώρα επιστρέφω
άνευ παρομοιώσεως,
ράμφος η οργή.

Ουαί!
ηγέτες των αθλίων,
φωτιά θα στάξει
ο ουρανός
και θα σας κάψει.
Και σεις που σαλιαρίζετε
έρποντας ακούστε:
Η ξηρασία θα ρηγματώσει
την κοιλία σας,

στον πανικό θα γυρεύετε
τα ατροφικά σας πόδια.
Η αδηφαγία
των ισχυρών
δε θα επιτρέψει
περισσέματα κοκάλων
για τους μετρίους.
Όσοι ευτύχησαν
στην αναισθησία
έλεος δε θα γνωρίσουν.
Άγρια πουλιά
ήδη οσμίζονται τη σήψη.
Εγώ που πέταξα μαζί τους
σε μαύρο σχηματισμό,
το ξέρω:
Κανείς θεός
δε θα τους σώσει.

Καλοκαιρινό

Ω! σεις του γαλάζιου
και του απέραντου,
ξεχασμένοι,
κίτρινοι, κόκκινοι,
πορτοκαλί,
κρατώ εγώ
εδώ
τα πένθιμα,
τα λίγα,
τις φλυαρίες
των δέντρων μου,
και τη νεκρή
θάλασσα,
εγώ.

Ο δρόμος

Είχανε βρει τον δρόμο,
γυρεύανε τώρα τα πόδια
και το τυφλό σκυλί οδηγητή.
Ότι κομμένα τα πίσω περάσματα
και οι μονόφθαλμοι αλληθωρίζανε.
Και δεν είχαν, οι παρελθόντες, ανιχνευτές
-χάθηκαν στην ανεμοθύελλα
που σάρωσε τα ύστατα του απελθόντος.
Και μύριζε παντού βροχή αυγουστιάτικη
από τη μεγάλη ξηρασία και τη θέρμη.
Κάποιος φώναξε:
ας βρεθεί επιτέλους ο τυφλός
κι ας είναι λύκος.
Όλοι συμφώνησαν
κι άρχισαν να εκλιπαρούν το φεγγάρι.
Έτσι είχαν διδαχθεί, αιώνες τώρα,
αν δεν αλυχτήσεις το φωτεινό αστέρι,
δε θα σταματήσει ο λυγμός της ιστορίας.
Μ' αυτόν τον τρόπο, ασύνειδα σχεδόν,
σχηματιζόταν η πομπή του μέλλοντος.

Είχαν εντοπίσει τον ήλιο
και γύρευαν τώρα το κερί,
γιατί δεν ξέρανε
αν θ' αντέξουν στην αντηλιά
κι ετοιμάζονταν ν' ακολουθήσουν
το υπόγειο τούνελ·
αλλά είχε εκεί ρεύματα παλιών αναμνήσεων
και υγρασία, από τον καιρό
που κρύφτηκαν τα ποτάμια στα σπήλαια.
Ποια σπήλαια και ποια ποτάμια;
Ήταν αντικατοπτρισμοί,
αισθητικές παρακρούσεις
μιας ανυδρίας ανυπόφορης,
όπου ιδέα καμιά,
μόνο τα αραχνιασμένα βιβλία,
αυτά που σώθηκαν στην επιδρομή,
όταν είχε φανεί η ματαιότητα
και η αρχαία σκουριά
είχε πρασινίσει όλα τα χάλκεια.
Πώς ν' αναγάγεις την καθολική οξείδωση;
Δεν ομιλούν εδώ τη γλώσσα
των ορθών νοημάτων,
μόνο την κίτρινη λάμψη των ματιών γνωρίζουν.
Όσοι κουράστηκαν, ζήτησαν
φιρμάνι του βασιλιά
και βρέθηκε εκεί μια ξεπεσμένη,

του υπηρετικού προσωπικού,
και διέταξε
ν' ανορθωθούν όλα τα έξω ερείπια,
-τα μέσα βολεύει να γίνουν σκόνη-
να λατρευτούν ξανά οι μωροί
και οι θεοί να υποταχτούν, οι θεοί.
Και η όρθια ευθεία ποτέ
να μη διαθλαστεί στη διάφανη λίμνη
και όλο το ρίγος του νερού να καταργηθεί.
Να υψωθεί ξανά το σφυρί·
κι όλων των ποιητών τα στερνά διδλία
να καούν, να μείνουν τα πρώτα,
όσα τη λαχτάρα την έκαναν παντιέρα.
Έίχανε θρει το τραγούδι, γυρεύανε τώρα
τη φωνή και τον λευκό τον μέλανα,
έτσι ονόμαζαν τον μαύρο κόρακα
που τον είχε ασπρίσει ο χρόνος.
Έλεγαν πως πρέπει ν' ακουστεί ο κρωγμός
του αρπακτικού,
να καταλάβει σύγκρυο το κορμί,
στον χαλασμό να ταραχτεί ο νους·
γιατί μόνο με σαλεμένο τον λογισμό
μπορούσαν να πορευτούν στο φρύδι,
πάνω από το βάραθρο της κατάνυξης
και του φόβου.

Ε! συ-2

Ε! συ ποιητή,
σώθηκαν όλα.
Μια μια τις μνήμες
ξόδεψες,
τις δεύτερες ζωές,
σ' ανέστιες περιπλανήσεις.
Τώρα για πού τραβάς
δίχως λέξη καμιά;
Στη δύση σου;
Εσύ που γύρευες
αφετηρίες
και μια ζωή
ανατολές στα όνειρά σου,
σιωπηλός θαδίζεις
στον προορισμό σου;
Ε! συ δημιουργέ
του ωραίου μύθου,
δεν είναι ο θάνατος
ποίημα.

Δε θρέχει

Κι αφού ξοδεύτηκε
στο γαλάζιο,
γύρισε πίσω,
σ' ένα παλιό
φθινόπωρο
ιδρωμένο.

Πού να θρεθεί
κίτρινο φύλλο;
Μονάχα το ποίημα
κι εκείνη η πρώτη
πυρωμένη ανάμνηση.

Δε θρέχει πια
και δε φυσά,
μόνο βουίζει.

Ανάμνηση

Κι εκεί
που το κρυφό σου
βλέμμα
σκόρπιζε στον άνεμο
λαχτάρα
και ήταν το γέλιο
που 'ταζε στον ουρανό
φιλιά,
τι έφταιζε
και χύμηξε
ίσκιος κακός
στο όνειρό μου;

Ω Μοίρα!
στάξε λίγο φως
το λάθος σου να σβήσεις.

Χαμηλόφωνο

Θέλω να πεθάνω,
είπες.
Και ήταν η στιγμή
πιο υγρή
απ' όλες τις σκέψεις μου.
Και ήταν η ώρα πιο νύχτα
απ' όλες τις νύχτες μου.
Τι άλλο να περιμένουμε;
πρόσθεσες
και σχημάτισες
με τα δάχτυλα
ένα χάδι
σαν προσευχή.
Και τρεμόπαιξε
η βλεφαρίδα
στον καθρέφτη.
Κι έσταξε αγάπη
απ' το γαλάζιο
που με κοίταξε.
Και ήταν αργά,
πολύ αργά.

Απώλεια

Μου είπες:

Έφυγε!

και φόρεσες το σκοτεινό

σύννεφο.

Όμως εγώ ήξερα:

Δεν ήταν αυτό το πένθος σου.

Γιατί ο πόνος είναι κόκκινος,

ο πόνος.

Κι ο θάνατος,

δεν έχει χρώμα ο θάνατος.

Μου είπες:

Θα πάω τώρα στους αγρούς,

δεν ξέρω αν θα 'χει Άνοιξη

εκεί.

Πού είναι; ρώτησα

και μου 'δειξες:

Παντού!

Όμως εγώ ήξερα

κι ας ήταν άνυδρο το βλέμμα.

Ανασυνθέσεις

Το ξέρω, είσαι το χάδι
που ο άλλος οφθαλμός ορά
ως λικνιζόμενο φθινόπωρο.
Πάντα μετρούσα απόντες
στα προσκλητήρια.
Πότε αυτός που ξέμεινε
κυνηγώντας το φύλλο στον άνεμο,
και θρέθηκε εκεί που εντοιχίστηκε
στους σταλαγμίτες,
πότε ο άλλος που ξεχάστηκε
στο παγκάκι της οδού Τοσίτσα.
Όχι, δεν ήταν ο πόλεμος,
ήταν αυτή που έφευγε.
Όλο το κίτρινο δεν είναι φετινό.
Δεν είναι η βροχή,
είναι η εκροή των συσσωρευμένων
δακρύων.
Δεν είσαι συ, είναι η μνήμη
που σε διασκευάζει ανασυνθέτοντας
όλες τις απογευματινές θλίψεις.
Το ξέρω, είσαι το ποίημα.

Ενοχή

Και την ώρα
που ήθελα,
ερχόταν
Αυτή,
η Αρετή
με το σαρδόνιο
-εγώ τη λέω φίδι
πρωτόπλαστο-
να μου θυμίζει
την ενοχή
της επιθυμίας.

Αυτόματο

Λευκός ο ίσκιος,
αφύσικος
εν μέσω αποθεώσεων,
δε θέλει πολύ ο νους
για να σαλέψει:
αλλού η παρουσία,
αλλού το φως,
ανάποδος καιρός,
παντού γαλάζιο.
Πού πήγε το πορφυρό,
με τόσο αίμα που χύθηκε,
πού πήγε;
Ή μήπως ήταν πράσινη η πηγή
και ο ήλιος άβρατος;
και ποια η συμβολή του φεγγαριού
στον φόνο;
Καμιά!
Όταν ο ίσκιος έβγαине
τις νύχτες ολόλευκος,
εκείνο γύριζε στη γη
την αθέατη πλευρά του.

Πού είσαι Μαρίνα
να θγεις να με φιλήσεις
να γίνω σάρκινος;
Όπως τότε που τρέχαμε μαζί,
στο πουθενά,
δεν είχε σημασία η απουσία
τότε,
τόρα, πήρε τη λύπη του πηγαδιού,
εκεί, λένε,
ρίξανε τις αναμνήσεις
και ούτε κανείς ποτέ του νοιάστηκε
αν πνίγηκαν ή στην απελπισία,
κολυμπούν ακόμα.
Πάντως ώρες ώρες
σκουραίνει το νερό,
ξεπλένοντας
οξειδωμένες υπάρξεις.

Λευκή η οθόνη
ενώπιον κατακρημνίσεων
και εισβολών,
αυτό το τοπίο απαθανάτιστηκε
στη διάρκεια της κίνησης
μιας ρευστής αμηχανίας,
τα πλήκτρα, αχ τα πλήκτρα,
έφεραν την είδηση,

ο ποιητής πορεύτηκε εκεί,
καθώς προέλεγε
ελπίζοντας να διαψευστεί,
ποιος να τα θάλει
μ' αυτήν την προαίσθηση;
Μπορεί να πέρασε το φθινόπωρο,
όμως το κίτρινο χύθηκε παντού,
μπορεί να είναι η μόνη παρηγοριά,
για φαντάσου να πλημμυρίσει
ο κόκκινος πόνος.
Βγες Μαρία στο παραθύρι,
ρίξε την πλεξούδα σου
να σκαρφαλώσω
εγώ στον ουρανό,
έχω εκεί παλιούς λογαριασμούς,
απ' όταν ξεχνιόμουν
και με τραβούσαν
οι θεές να μου χαιδέψουν
το σγουρόμαλλο.
Ήμουν αθώος και μ' ήθελαν,
αργότερα μ' έδιωξαν·
δεν ήταν αυτός παράδεισος,
ούτε καν κήπος,
μια αυλή ήταν και κάτι γραφεία
με φουγάρα,
είχε όμως και παγκάκια

πίσω από την ιτιά
και φιλιά είχε
και έρωτα μοιραίο,
κι απόλυτο
που έχτιζε στην άμμο μελλούμενα.

Μαύρη η νύχτα μου
με βούλες λευκές,
δεν ήταν οι ίσκιои,
είναι εκ γενετής
η ύπαρξη σημαδεμένη
με ψευδαισθήσεις φωτός.
Ρωτάς τι ξέρω;
Κι αν ξέρω αυτά
τα τιμαλφή των στίχων;
Δεν είναι λέξεις αυτές,
είναι ραπίσματα του ανέμου,
ήχοι από γρύλισμα αρχαίας θύρας.
Τι να ξέρω;
πως θα 'ρθουν νέες
να θρηνήσουν τη φυγή μου;
Όταν εγώ τριγύρναγα,
ζητούσα ένα χάδι,
χάδι να ήταν, ας μην ήταν αφή,
ας μην ήταν αίσθηση καμιά,
μονάχα ένα σημάδι

να λύσει αυτόν τον κόμπο
κι εκείνο το παράπονο
που αιώνες κατοικεί
πίσω απ' τις κόρες των ματιών,
δίνοντας χρώμα στη λαχτάρα.
Μη φύγεις εσύ, δεν ήρθες ακόμα,
προπορεύεται η αύρα σου·
ή μήπως είναι παραίσθηση
εαρινής ευωδίας
που έφτασε ως εδώ,
ακολουθώντας
αντίστροφες διαδρομές;
Πόσο απέχει η Άνοιξη
απ' τον Χειμώνα
όταν γυρίζεις πίσω;
Μη φύγεις, όποια κι αν είσαι,
είναι γραμμένο να σμίξουμε
πριν απ' το χιόνι,
δε χιονίζει εύκολα στις μέρες μας
ο Θεός,
φοβάται την ασχήμια του κόσμου.
Πώς να φορέσει η γη το νυφικό της
μέσα στο κάρβουνο, στη λάσπη;

Η ύστερη

Ήρεμα,
βαθιά ανάσα,
πάμε από την αρχή.
Θυμόσουν την πρώτη σου
και νόμιζες
ότι ήταν η ώρα
να πάρεις πίσω
όσα δεν έζησες;

Πώς ξέχασες
την ίδια σου την κραυγή,
βαθιά απ' τ' όνειρο,
και θέλησες να δοκιμάσεις
την αντοχή του μύθου σου
σ' αυτήν τη δύση
που κατοίκησες;

Ήρεμα τώρα,
ήσυχα κι απλά,
με στίχους απέριττους
να γράφεις τον επίλογο,

χωρίς θυθούς
και φεγγαρένια μάτια,
χωρίς ξεσηκωμούς
και θάλασσες·
κουράστηκε η ελπίδα
σ' αυτόν τον καλπασμό.
Κρατήσου!
Λίγο σου έμεινε ακόμα,
μια στροφή,
λίγο ακόμα·
ύστερα,
δε θα θυμάσαι πια,
ούτε την πρώτη,
ούτε τη δεύτερη,
ούτε την ύστερη,
μόνο το θρόισμα.

Καμιά δεν ήρθε.

Μούσα

Ποιος είπε πως φερώ
λευκό χιτώνα αρχαίου αοιδού;
Έτσι με έντυσαν εξαιτίας
της παραφροσύνης μου.
Και η άρπα που κρατώ
είναι παιχνίδι.
Τη βρήκα παραπεταμένη
στη λήθη μου.
Δε γράφω εγώ ποιήματα,
καλώ τους ίσκιους μου
νύχτα και μέρα,
μην ξεχαστεί κανείς
και δε φανεί
κι αφανιστεί το φως
και πώς θα πορευτώ
σ' αυτήν την παραζάλη;
Όσες φορές σ' αγάπησα
δάκρυζε το φεγγάρι.
Εγώ δεν έχω λύρα, εγώ,
μόνο μια ανάμνηση
θρυμματισμένων ήχων.

Απουσία

Είχε ψυχή,
είχε κορμί,
όμως αυτή έλειπε.
Λένε
πως την είχε κλέψει
ο Νους,
ο ανόητος.

Σκηνή στο δάσος

Ρέει

στην κόψη

του τσεκουριού

γλυκό σαν πόνος

άγριο μέλι.

Το νιώθω,

εφτά παράδεισους

θα περάσω.

Βύθια

Και τα κορμιά
παραδόθηκαν
στην πυρκαγιά
των θλεμμάτων,
οι λέξεις χάθηκαν
στις γλώσσες
των φιλιών.

Παραμονή και θράδυ

Θα γράψω εγώ
σ' άγνωστους τοίχους
στίχους,
σε ξένα χρονολόγια
θα στείλω τις ευχές μου.

Ξέρεις;
με πήρε το παράπονο.
Εσύ να κατοικείς εκεί,
νέα, στην Ιπποκράτους,
-πώς να γεράσει η ανάμνηση-
κι εγώ αιώνες να σε ψάχνω
ή μήπως άλλαξες οδό;
Δεν είναι πια Χριστούγεννα.
Ο τελευταίος σωτήρας
γεννήθηκε
πριν απ' τη σταύρωσή μου.
Γελούσες:
Δε γνώριζες τον Γολγοθά,
δεν έμαθες.

Δεν ήσουν εσύ που έφυγες,
ήταν η άλλη που γέρασε.
Εσύ, κατηφορίζεις
ακόμα φοιτήτρια
στα Εξάρχεια,
μοιράζοντας φιλιά και γέλια.
Ας είναι αυτό
το τελευταίο ποίημα.
Να κλείσω τους λογαριασμούς,
να 'βγω στην αυλή.

Μπορεί και νά 'ρθουν
τώρα
άλλα Χριστούγεννα,
μπορεί.

Ο δημιουργός

Άλλος ιερουργεί,
εγώ σβήνω ευτέλειες
ν' αποκαθάρω τη μνήμη,
φυγαδεύω εραστές
για να στηθεί ο μύθος.
Άλλος σε ταξιδεύει
στ' όνειρο,
εγώ υπογράφω.

Μνήμη του όντος

Ουδείς,
ούτε η υποψία του.
Ουδεμία,
ούτε το άρωμά της.
Ουδέν,
ούτε το σήμαντρο.

Μια μελανή οπή
το ποίημα
και η φυγή
αδύνατη
όσων εισήλθαν.

Ούτε το φως,
ούτε η σιωπή,
ούτε η μνήμη.
Μόνο
η άγραφη λέξη.

Κίων

Ἐτοιμη;
Πάμε!
Ἐεπλένω
τις λέξεις.
Διαλογέας
προσμίξεων,
απορροφητήρας
εντάσεων,
πρόσθετη κεφαλή,
δηλητηριώδης.
Χθόνια επινόηση,
επί σκοπόν
και πυρ!
Ἄρθιο,
δωρικό το ποίημα,
άβιο.

Νυχτοσυνθέσεις

Μα τι γυρεύεις εκεί;
Δεν είναι δάσος.
Άκουσες λέξη γνώριμη;
Δε σου 'μαθε κανείς
για τη χλωροφύλλη
της νυκτός;
Κόκκινα, κόκκινα,
τα δέντρα κόκκινα
και το φιλί μελανιασμένο
και τα φυλλόκαρδα
εισπνέουν ολημερίς
το άχρηστο,
αποθραδής εκπνέουν
το μαύρο,
ιδού η σύνθεση
υποκατάστατο.
Το μόνο δάσος
είναι η μνήμη σου,
οφθαλμαπάτη
που ελπίζει στην έρημο.

Τρεις

Τετάρτη μεσημβρινή,
α! αυτή η ώρα της σιγής,
με τη φριχτή γριά να σεργιανά
γύρω απ' τα παιδικά κρεβάτια·
εγώ τη λοιδορούσα
από την κούνια μου,
μα ό,τι δε μου 'κανε παιδί,
μου το πληρώνει τώρα.
Τετάρτη μεσημβρινή
και περιφέρεται ασώματο
το μαύρο ράσο,
σκούζουν εκεί
οι περασμένες μνήμες.
Νίκο πού πας;
Θα κοιμηθώ.
Δεν είναι αυτός ύπνος μεσημεριού,
είναι ο θάνατος.
Βυθίζεται η φωνή μου στο κενό,
ηχεί το τίποτα.
Τετάρτη μεσημβρινή και φθινόπωρο:
Πώς να γλιτώσω;

Άχρονος έρωτας

Έλα,
τώρα τις λέξεις μου
τις τραγουδώ,
δεν τις φοβάμαι
πια τις λέξεις.
ο πόνος στράγγιξε
σ' εκείνους
τους παλιούς στίχους,
χύθηκε
απ' τη λευκή ραγισματιά
το μαύρο.
Τώρα το φως,
η ευφωνία των στιγμών,
τώρα το άχραντο.

“Ανακοινωθέντα”

α.

Ο τοίχος λευκός,
ο τοίχος χάρτινος,
ο τοίχος δεν υπάρχει.
Θα ποτίσω τα λουλούδια
που ζωγράφισαν τα παιδιά.

β.

Βομβάρδισαν οι γήινοι
το λευκό σύννεφο.
Υποχωρούμε ατάκτως.

γ.

Μαύρα πουλιά,
ίδιες οι σκέψεις μου
σε πτήση.
Βαδίζω ακάθεκτος
υπό σκιάν.

δ.

Να τις λαξεύεις τις λέξεις,
το ποίημα που θα μ' εντοιχίσει
ας έχει ωραία όψη.

ε.

Καθώς η ευθυμία
υψώθηκε
έως τα ερυθρά χείλη,
έγινε ο λυγμός
γυάλινος ήχος.
Κανείς!

στ.

Μαύρο είναι
η ερήμην των οφθαλμών
ερωτική συνεύρεση
των χρωμάτων,
είναι οι στίχοι μου
που ρούφηξαν το φως
και ανακλούν το τίποτα.

Να τη σώσεις

Κάν' την αγάπη σου
φωτιά,
άνεμο, κύμα,
πυρκαγιά,
χρώμα και φως
και ουρανό,
αστέρι.

Ψιθύρισε την,
κάν' την φωνή,
γλώσσα πουλιού,
κελάρυσμα νερού
κι αν χρειαστεί,
κραυγή.

Και ύστερα,
σιωπή
για να τη σώσεις.

Εσύ

Μα πού γύριζες εσύ
λευκή στον ελαιώνα,
λευκή στα όνειρα,
ξυπόλυτη
στη λαχτάρα μου;

Οι κυνηγοί

Ήταν εκεί
με την αίσθηση
του ελαφιού.
Όταν εκείνος
την πλησίασε,
αυτή βάδισε ήρεμα
στο πεπρωμένο,
και χύθηκε στην αγάπη,
ενώ οι κυνηγοί
όπλιζαν στο καρτέρι.

Χωρίς

Ἦρθες χωρίς,
ὡς επιθυμία
που προπορεύεται
τῆς ἀφίξεως
στον νοῦ
καὶ στὴν ψυχή,
πανσέληνο ηφαίστειο,
υπόσχεση
που ἀφρίζει στο γαλάζιο,
ὄνειρο ἀνυπόδητο,
αγάπη.

Πού είσαι;

Ηχώ
τον σπαραγμό
στην ερημία μου,
εισπνέω
σκόνη παλιών
καταρρεύσεων,
ακούω
τριγμούς ανορθώσεων.
Ποιος έρωτας,
ποιος
θα με φυγαδεύσει;
Διάπυρο το γήινο
στα πόδια μου,
αραιό το γαλάζιο
στον ουρανό μου,
άχρωμη έλλειψη.
Τα ερυθρά αντιστέκονται
στην ασφυξία μου.

Πού είσαι αγάπη μου,
πού είσαι;

Να 'χα

Να 'χα μια ελιά
να ημερεύει
τους χειμώνες μου,
μια λεμονιά
ν' ανθίζει τις αισθήσεις,
να 'χα μια θάλασσα
και μιαν αγάπη.